

מועד קטן פרק ראשון

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

עין שמיים ד' סנה
ד' סנה
עין שמיים ד' סנה
ד' סנה

דקא פניו כחנם. וגרזה הלכה כרב גלויסר' ואשילי גמולא
יל ולא אשירי אלא ס"י ספדא אכל ס"י ספדא אכל ס"י ספדא אכל

החשק משהו על יד נפקה רשחא לאחר זמן: אין חופרין טבין
וקברות במשד. פי' בקונטרס לנרד

לרד פשה כדקא כהמכר פירח
(ג' דף ד') סמכר מקס להכיר
לפשוטו קבר ששה רבבה של

משהו אכל לנרד המה שמה כבר
מועד אשילי ברוש שני למנו ליה
גלמא ולמנו ליה אלא כדלמך כפיק

דכילה (דף ו') וספ' כש חול המועד
ואשילי שש להלק החול המועד
דלורייא חרש שני דרכה כתי י"ס

שני דעשרת חרש שני דשניש של
פסח ושמיני פלגה און גרזה דככל
זיס שני קאמר ככילה ועוד כל פני

מלאכה חסדי פסי י"ס שני מחול
המועד וכמו ספירס בקונטרס דלירי
כחופר מדיסי ק פלגא אכל לאחר

מישה שרי וסא דמניק טבין וקברות
אשילו כלא מה ולרין דוקא פס
המח שמה כחופר הוא גריל לחפור

ככיל ועוד הכירא דלרד למח גרזה
לי וסא דלא שרי הכא לרי ימולד
אלא חמסרים המסדרים מערב י"ס

והסח שרי למנו ליה גלמא ואסא
שחא כפריס יסיליס למחא מטסריס
הכירא אכל גלמא ואסא לא ימלא

עשויס לו שחא כנסריס נסריס יס
קול ופריסס גדול וי"ס דלון חופרין
מיירי אשילו לאחר מיהה דומיא

דחמניק דמחשע לאחר מיהה דמפרס
גמ' ש"ס היה ארץ מקלחו ומחיס
און גרילוח לפשוטו כי אינו יודע מי

ישיס בו ויש לפרס שמוסה לטרטו
לו לנרד אחר וכמו ספירס שהו
עושין והא דשריקן כפיק דכילה

(דף ו') וספ' למנו ליה גלמא ואסא
סיטי דוקא כדפרישיס שלא ימלא
גלמא ואסא עשוי מערב י"ס אכל

טבין וקברות ימלא הכירא שהו
גריליס לחפור מחיס ומחאי עממא
יכל להיחזי מחור בזמן היה לפי שאין

עושין טבין וקברות מחיס:
ועושין נברכס במשד. מיהה
ואחאי לרד במשד

והלא און מכנסין במשד וי"ל לנרד
כל חיס סחירו חמסיס לכנס
לקמן כפרס כחרא (דף י'): וי"ס

לרעון אח המה ומסריכין:
וארון טס המה כחל. אמריק
כירושלמי אמר רבי מנא

הדא דלמר כמה שחיו מפרסס אכל כמה
עבדי ליה ארץ כבוקא וגרזה ולרין ש"ס
קלטס מושקן כפריס לוס מפרסס לסלסו מדיס:

גידא ובר גידא. פי' רחא חמניק
וגרין דפרק לא יחסר (ג' דף י') וליחא דהסח קמ
מדיקין אח הכירכס שלסו ספירס וקאמרין כגמ' לא שו
אלא מן החמניק אכל

מן כגדיין לרבע לחוס וכחוססח"א פני מדיקין
אח הכירכס ולא הכירכס שלסו ספירס:
ומנסרין כגמ' ואחבר כפרישיתו רש

ליקן טסס דלא רמי להסח (סנה דף קה) דכל
שלא שו קקקיס ס': **אבל** מחור נחוסו. כירושלמי
הדא דמחור נחוסו וספ' אשילי (כדמחור ס' וספ')

ליקן טסס דלא רמי להסח (סנה דף קה) דכל
שלא שו קקקיס ס': **אבל** מחור נחוסו. כירושלמי
הדא דמחור נחוסו וספ' אשילי (כדמחור ס' וספ')

ליקן טסס דלא רמי להסח (סנה דף קה) דכל
שלא שו קקקיס ס': **אבל** מחור נחוסו. כירושלמי
הדא דמחור נחוסו וספ' אשילי (כדמחור ס' וספ')

ליקן טסס דלא רמי להסח (סנה דף קה) דכל
שלא שו קקקיס ס': **אבל** מחור נחוסו. כירושלמי
הדא דמחור נחוסו וספ' אשילי (כדמחור ס' וספ')

לפי שאין המת משתבח מן הלב שלשים יום. לומר כיון דמה און
משתבח מן הלב שלשים יום לא מספידו פחות משלשים יום לפי
התל אמי למסד נרל ועדין לא שמי: ועבדי כחגס. מ"ד

משום משת שדמן לרנל כיון דספקן פניו כחגס שפיר דמי ומ"ד
לפי שאין המה משתבח מן הלב שלשים יום כחגס נמי אסור:
מתני' אין חופרין טבין וקברות.

ולרד פשה כדקא כהמכר פירח
(ג' דף ד') סמכר מקס להכיר
לפשוטו קבר ששה רבבה של

משהו אכל לנרד המה שמה כבר
מועד אשילי ברוש שני למנו ליה
גלמא ולמנו ליה אלא כדלמך כפיק

דכילה (דף ו') וספ' כש חול המועד
ואשילי שש להלק החול המועד
דלורייא חרש שני דרכה כתי י"ס

שני דעשרת חרש שני דשניש של
פסח ושמיני פלגה און גרזה דככל
זיס שני קאמר ככילה ועוד כל פני

מלאכה חסדי פסי י"ס שני מחול
המועד וכמו ספירס בקונטרס דלירי
כחופר מדיסי ק פלגא אכל לאחר

מישה שרי וסא דמניק טבין וקברות
אשילו כלא מה ולרין דוקא פס
המח שמה כחופר הוא גריל לחפור

ככיל ועוד הכירא דלרד למח גרזה
לי וסא דלא שרי הכא לרי ימולד
אלא חמסרים המסדרים מערב י"ס

והסח שרי למנו ליה גלמא ואסא
שחא כפריס יסיליס למחא מטסריס
הכירא אכל גלמא ואסא לא ימלא

עשויס לו שחא כנסריס נסריס יס
קול ופריסס גדול וי"ס דלון חופרין
מיירי אשילו לאחר מיהה דומיא

דחמניק דמחשע לאחר מיהה דמפרס
גמ' ש"ס היה ארץ מקלחו ומחיס
און גרילוח לפשוטו כי אינו יודע מי

ישיס בו ויש לפרס שמוסה לטרטו
לו לנרד אחר וכמו ספירס שהו
עושין והא דשריקן כפיק דכילה

(דף ו') וספ' למנו ליה גלמא ואסא
סיטי דוקא כדפרישיס שלא ימלא
גלמא ואסא עשוי מערב י"ס אכל

טבין וקברות ימלא הכירא שהו
גריליס לחפור מחיס ומחאי עממא
יכל להיחזי מחור בזמן היה לפי שאין

עושין טבין וקברות מחיס:
ועושין נברכס במשד. מיהה
ואחאי לרד במשד

והלא און מכנסין במשד וי"ל לנרד
כל חיס סחירו חמסיס לכנס
לקמן כפרס כחרא (דף י'): וי"ס

לרעון אח המה ומסריכין:
וארון טס המה כחל. אמריק
כירושלמי אמר רבי מנא

הדא דלמר כמה שחיו מפרסס אכל כמה
עבדי ליה ארץ כבוקא וגרזה ולרין ש"ס
קלטס מושקן כפריס לוס מפרסס לסלסו מדיס:

גידא ובר גידא. פי' רחא חמניק
וגרין דפרק לא יחסר (ג' דף י') וליחא דהסח קמ
מדיקין אח הכירכס שלסו ספירס וקאמרין כגמ' לא שו
אלא מן החמניק אכל

מן כגדיין לרבע לחוס וכחוססח"א פני מדיקין
אח הכירכס ולא הכירכס שלסו ספירס:
ומנסרין כגמ' ואחבר כפרישיתו רש

ליקן טסס דלא רמי להסח (סנה דף קה) דכל
שלא שו קקקיס ס': **אבל** מחור נחוסו. כירושלמי
הדא דמחור נחוסו וספ' אשילי (כדמחור ס' וספ')

ליקן טסס דלא רמי להסח (סנה דף קה) דכל
שלא שו קקקיס ס': **אבל** מחור נחוסו. כירושלמי
הדא דמחור נחוסו וספ' אשילי (כדמחור ס' וספ')

ליקן טסס דלא רמי להסח (סנה דף קה) דכל
שלא שו קקקיס ס': **אבל** מחור נחוסו. כירושלמי
הדא דמחור נחוסו וספ' אשילי (כדמחור ס' וספ')

ליקן טסס דלא רמי להסח (סנה דף קה) דכל
שלא שו קקקיס ס': **אבל** מחור נחוסו. כירושלמי
הדא דמחור נחוסו וספ' אשילי (כדמחור ס' וספ')

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

[מסכת סנהדרין דף כ"ג ע"א]

באח מזה ליד אל חמילא (מילא 50) וכן משמע בסוף פרק קמח דנכורות (יב). וכמו נזכרות הדשן [סימן קס"ט] שאם חל יום ל"א להיות בשנת אין פדיון אותו בשנת אלא יממנו עד יום ל' בשנת (י):

קמח דנכורות (סוף דף י"ג) הערכין בשעתן ופדיון הבן אחר שלשים יום והכי מוכח בפרק יש בכור (דף מ"ט). נמשנה ובגמרא דאין לפדות הבן ביום שלשים וכן כח הרמב"ם (פי"א הי"ו) ח"ל ואימתי יחמיב בפדיון משילם ל' יום שנאמר (במדב יח טו) ופדיוו מן חודש חפדה ובסמ"ק (פי' רמה) כחז וזרין לפדותו ביום שלשים ואחד ואם פדאו ביום ל' או קודם אינו פדוי מיהו נראה דלאו דוקא שלשים ואחד אלא כל שעבר על הבן חדש שלם מעת לעת פדיון אותו דהא טעמייהו

יב ואם נולד לו טרפות בתוך י' יום אין האב חייב לפדותו וכו'. בפרק קמח דנבא קמח (יא): אמר עולא אמר ר' אלעזר בכור שנטרף בתוך ל' יום אין פדיון אותו וכן פני רמי בר חמל ממוך שנאמר (במדב יח טו) פדה חפדה יכול אפילו נטרף בתוך ל' יום תלמוד לומר אך חלק ופירש"י שנטרף שנהרג והקשו עליו המוסקפות (ד"ה נטר) ופירשו בשם ר"מ דנטרף היינו שנעשה טרפה וכן פירש הרא"ש (בי"ק פ"א ט"ז יב) ואפילו חי זמן גדול לאחר ל' יום אין האב חייב לפדותו ואפילו למ"ד טרפה חיה גזירת הכתוב הוא דכתיב אך חלק וכן כח הרמב"ם (הל' נזירים פי"א הי"ו) דנטרף היינו שנעשה טרפה: לפיכך אם מת אפילו ביום שלשים אין צריך לפדותו. ארישא דמילתא קאי שכתב אין הכוור ראי לפדיון עד שיעברו עליו ל' יום: ומ"ש ואם קיבץ הכהן המעות צריך דהחזירם. פלוגמא דרבי עקיבא ורבנן בפרק יש בכור (מט). ופסק רבנן וכן פסק הרמב"ם (50):

דרבנן נמשנה פרק יש בכור (דף מ"ט). המת ביום שלשים ביום שלפניו קאמר בגמרא דגמרו חדש חדש ממדבר (במדב ג טו) מה החס ומעלה אף הכה נמי ומעלה א"כ לא צריך אלא שלמו לכן חודש שלם דאינו אלא כ"ט י"ג חש"ג ואח"כ יחמיב בפדיון. ובסמ"ק דכתב יום שלשים ואחד מילתא דפסיקא נקט דאינו ביום שלשים גופיה צריך לקדקק אם הוא מן חודש ומעלה אם לא ושמה יעשה נחשטנו ומשום הכי יפדנו ביום ל"א דלא אחא ליה טעות ולפי זה אם חל ל"א בשנת חזיון אם נולד הבן נחמל ליל ה' כנר הוא ביום ו' מן חודש ומעלה שעה ב' או ג' על היום אז פדיון אותו ביום ו' ומזכרין הנכרות ועושין הסעודה דכנר הגיע זמן חיוב פדיוו כיון שהוא מן חודש ומעלה ומזה מן המוכסר קא עביד דאינו עובר על חיוב זמן פדיוו כל עיקר וכדקאמר רב שמש בסוף פרק

קמח דנכורות (פמח דף י"ג) דמשלשים יום ואילך עובר עליו אם לא פדהו אכל אם נולד בסוף יום ה' דלא הגיע מן חודש ומעלה עד יום השבת אז אין לפדותו ביום ו' ושיהיה מתנה ולומר שחול הפדיון לאחר ל' דכיון שאין עכשיו שעת פדיוו הנכרות הן לנעלה כיון שלא הגיע זמן הפדיון וגם אין מקום לסעודה ודלא כמח"ס לוריא נמשנה סימן ו' שכתב דפדיון אותו ביום ו' שהוא יום ל' שלו אלא כיון שלא הגיע זמן הפדיון וגם אין מקום לסעודה ודלא כמח"ס לוריא נמשנה סימן ו' שכתב דפדיון אותו ביום ו' שהוא יום ל' דפסק דלעולם פדיון אותו ביום ל"ב שלו וכן נמשל במהר"ל (הל' פדיון הבן מהג"ה 50) ע"ש מרדכי הגדול וכן פסק בש"ע (פי"א). ולפי עניות דעמי נראה דאינו נכון ל"א אלא יש לחלק בין אם הגיע הבן ביום ו' נהשכמה לכן חודש שהוא כ"ט י"ג חש"ג או יפדהו ביום ו' לאחר שכבר הוא מן חודש ומעלה ואם לא הגיע מן חודש ומעלה עד הגיע השבת אז פדיון אותו ביום א' והארכמי נמשנה (פי' קנה) נס"ד לצאר כל זה באריכות גלויים נזכרות ושך פסק הר"א ממין בספר יראים (פי' עג):

טו ואם נולד לו טרפות בתוך י' יום וכו'. בפרק ג' דמנחות (דף ל"ו). ופרק קמח דבי"ק (דף י"א): לפי פ"מ וכן פירש הרא"ש והרמב"ם דלא כפרש"י ועיין לעיל (פ"ג ד) נחמל סימן זה אלא יש לו ב' ראשים: מו ומ"ש לפיכך אם מת ארישא דמילתא קאי שכתב אין הכוור ראי לפדיון עד שיעברו עליו ל' יום וה"א בפרק יש בכור (דף מ"ט):

דרכי משה

(י) וכן כתב בפסקיו סימן רל"ג וסימן רל"ד וכ"כ מהר"ו סימן קפ"ט עוד כתב שם ח"ל מצאתי בספר המצות מצורך בהגהה דאין עושין פדיון הבן בחול המועד עכ"ל אמנם התוספות פ"ק דמועד קטן (ח: ד"ה מפני) כתבו דשרי:

פרישה

ראוי לפדיון עד סוף ל': ואם קיבץ הכהן המעות צריך להחזירם. ולא דמי להא דכתב לעיל דאם כתב לכהן שטר מוב על עצמו נה' סלעים מיב לימס ואפילו הכי אין נו פדוי דשאי החס שכבר נא חיוב הפדיון וזמן השטר מוב להשתעבד עגדו נה' סלעים ומדאורייתא פדיון גמור הוא מה שאין קן הכא דאין חיוב הפדיון עדין מוטל עליו ומשטו הוא:

(כד) ואם נולד לו טרפות בתוך שלשים יום אין האב חייב לפדותו אפילו חי זמן ארוך לפיכך וכו'. גיטא 10 כתנא ז"י והוא מדינא דגמרא דרבני המוסקפות והרא"ש והרמב"ם עיין שם שכתב דאפילו למ"ד (מולין מב) טריפה חיה מכל מקום גזרת הכתוב הוא (דאין האב חייב לפדותו. עד כאן מהג"ה) דכתיב אך פדה חפדה אך חלק: (כה) לפיכך אם מת אפילו ביום ו' וכו'. ארישא קאי דאין

הגהות והערות

ועיין בשער הציון סי' תקסח סק"כד שהכרע בפשיטות שצריך לחכות עד מלאות כ"ט וחצי יום. ועיין בערוך השלחן בסע' מה שהוכיח ששיטתו של המג"א היא שיטת הרמב"ם וכן הוכיח הנחל אשכול אות ג מרמב"ם אחר וגם המ"ב בסימן שלט ס"ק יב הכרע כמג"א וכ"ה בשו"ע הרב ובברכי יוסף. ג) שיטת החת"ס בשבת דף קלו שיש לחכות שלשים יום מעת לעת ואם נולד בצהרי היום יש לחכות עד עובר שלשים יום מעת לעת (וגם בספר בכור דל כ"כ וטוען שוה"י שיטתו של המ"א). ד) שיטת רבינו גרשום בבכורות מט שבעינן ל' יום ומחצה וטעמו דחדש הי' כ"ט יום וחצי וכתבי ומעלה משמע שיש להוסיף יום אחד לכן בעינן ל' יום ומחצה: (נט) בדפוס ואדי אל חגי'ארא המלים "שלא ישהה המצוה" אינם: [ס] פבואר מהרא"ש שהפודה אחר ל' יום אינו עובר כל יום בעשה כשם שעובר במילה. והכלבו כתב (בריש סימן צד) יואמרו רז"ל שאם עברו שלשים יום ולא פדאו חייב להוסיף חומש": [סא] הקב"ע יואם נולד לו טרפות וכו' עד אפילו חי זמן ארוך אינו בדפוס פי"ב די שאקו ובכתי' פרוז ולגורין. בסור שבדפוס פרישה הוא בסוגריים ומשמע שהיא הוספה מאחרת, בדפוס ואדי אל חגי'ארא הוא מוכא בשינוי קטן שגורס "אפילו חי זמן גדול":

ל"א כיון שהוא שבת או ירי"ט יכול לפדות אחר עבור כ"ט ימים י"ב שעות וחש"ג חלקים וכדבריהם כתבו האשכול בהל' פדיון הבן סי' מא בשם יש מי שאומר והיראים בסימן קמ [שגן] וטעמם מרכיב חדש וכל חדש בחדש לבנה קמירי שהוא כ"ט ימים י"ב שעות וחש"ג חלקים, ומהרע"א בחדושו כאן משמע שפסק כמותם. ב) המ"א בהל' שבת סימן שלט סק"ח סובר שאפשר לפדות רק שניע יום ל"א ולא סגי בשיעור הגיל וטעמו דבבכורות מט. ורש"ין מרכיב בפרשת במדבר מן חודש ומעלה וגמרי פדיון הבן ממדבר ומה החס למעלה מחדש אף כאן למעלה מחדש והאי למעלה שצריך להוסיף על השעור הגיל ולפדותו ביום ל"א, וכשיטתו כ"ה בספר האשכול במסקנתו וסברתו דבכל מקום דכתב חודש אמרינן דמנין חודש לימים ולא לשעות כראיתא במגילה ה: וכתב שעל חודש שהוא כ"ט יום וחצי יש להוסיף ולמלאות ליום שלם. מלשון המ"א והאשכול משמע שאם נולד בסוף היום, ויום ל"א יבנס לפני מלאות כ"ט יום וחצי יש לפדות רק בהכנס יום ל"ב. ברם הערוך השלחן בסעיף מג כתב בפשטות שאם נולד בסוף היום אפשר לפדותו בהכנס יום ל"א על אף שלא עברו כ"ט יום וחצי. (וגם החת"ס בשבת דף קלו חתם שאין לחכות עד חלחל יום ל"ב).

דרווחא לקרנא משמענד דשמא יפסיד כספורה ונרין שיהיה הריזח קיים להשמכר בו עור כדי למלאות הקרן : **לו** (מ) בשליו . כלומר בחלק מן המכר של חבירו היינו חלק פקדון של חבירו והיה כל שאר שני מינים אסור אלא יהא הכל שזה : **לח** (מ) לא כמות בו . דכל מילי בכלל פירות חוץ ממכוסת וכלים הרגלים : **לס** (מ) רשאי לקנות גם דעצמו . לא דמי לסעיף כ"ט דסמ מוסיפו בחנות שכל עסקיו יהיו בחנות : (מ) ובלבד שלא בו . דשמא של עצמו אינו משונה כמו של שותפו :

א ה הנותן מעות לחבירו ליקח בהם פירות למחצית שכר לוקח בהם כל מין שירצה אפילו בעלי חיים אבל לא יקח בהם (מ) סו לא (מ) כמות ולא כלים : **ב** ה הנותן מעות לחבירו לקנות בהם פירות למחצית שכר (מ) רשאי לקנות סו גם (מ) (י) לעצמו מאותו המין (מ) ובלבד סה שלא ימכרם ביחד אלא אלו (מ) בפני (י) עצמן ואלו בפני עצמן :

ג ה הנותן מעות לחבירו ליקח בהם פירות למחצית שכר ואומר לא לקחתי אין לו עליו אלא תרעומת ואם יש עדים שלקח (מ) במעות (מ) ומכר מוציאין ממנו בע"כ (מ) ואם שלח בהם יד בפני עדים או שאמר בפניהם שחוזר בו משליחתו קנה לעצמו (ה) ור' יוחנן נכ"ז ונ"י פ"א (י) ועין נה"מ סימן קפ"ג מדין זה :

ניחא מה שחלה הטעם נ"ל שהרי הוא מפורש בהרא"ש אלא כל לומר ד"ל חף להרמב"ם טעם זה : **לס** (מ) גם דעצמו בו . ממעות אחרים שאינו דמי השותפות מאותו המין וכ"ש מין אחר . כ"י והאחרונים . ול"ד לדלעיל סעיף כ"ט בחנות משום דבחנות מחויב לישב שם כל היום להמספק בשלו ולא יבטל בעסק אחר משא"כ הכא . פרישה : סה . שלא ימכרם ביחד . דשמא מה שקנה לעצמו אינו משונה כ"כ כמו השותפות וממלא חבירו נפקד בכך . כ"י והאחרונים : דיבא דליכא ספיקא דדינא או מחלוקת בין הפוסקים אי הוי ר"ק או א"ר כתוב בתשו"ר אהרן ששון בס"י קס"ג בשם מהר"ש די מדינא דאולני לחומרא משום דהוי ספק איסור דאורייתא והוא חלק עליו דהוי ספק ממונה ולקולא דהמע"ה אם לא שרוב הפוסקים מסכימים דהוי ר"ק דהוי ספק איסור דאורייתא דאולני בטר רובא וכן נראה מדברי שאר אחרונים ונ"ל שהכ"ד יאמרו לו שהוא עושה איסור בדבר ויחיימו עליו וכן ראוי להחמיר לעצמו אבל אם אינו משגיח בכל זה אין כח ביד ב"ד להוציא ממנו כיון דהוי ספיקא דדינא ולכאורה נ"ל ראה ממאי דאמרינן בש"ס גבי מחנות כהונה ונבאר לעיל סי' ק"א סעיף כ"ג וכן לקמן גבי בכור סי' ש"ה סי"ג וכן בכמה דוכמי דפטור משום דבחנות מחויב לישב שם כל היום :

ניחא מה שחלה הטעם נ"ל שהרי הוא מפורש בהרא"ש אלא כל לומר ד"ל חף להרמב"ם טעם זה : **לס** (מ) גם דעצמו בו . ממעות אחרים שאינו דמי השותפות מאותו המין וכ"ש מין אחר . כ"י והאחרונים . ול"ד לדלעיל סעיף כ"ט בחנות משום דבחנות מחויב לישב שם כל היום להמספק בשלו ולא יבטל בעסק אחר משא"כ הכא . פרישה : סה . שלא ימכרם ביחד . דשמא מה שקנה לעצמו אינו משונה כ"כ כמו השותפות וממלא חבירו נפקד בכך . כ"י והאחרונים : דיבא דליכא ספיקא דדינא או מחלוקת בין הפוסקים אי הוי ר"ק או א"ר כתוב בתשו"ר אהרן ששון בס"י קס"ג בשם מהר"ש די מדינא דאולני לחומרא משום דהוי ספק איסור דאורייתא והוא חלק עליו דהוי ספק ממונה ולקולא דהמע"ה אם לא שרוב הפוסקים מסכימים דהוי ר"ק דהוי ספק איסור דאורייתא דאולני בטר רובא וכן נראה מדברי שאר אחרונים ונ"ל שהכ"ד יאמרו לו שהוא עושה איסור בדבר ויחיימו עליו וכן ראוי להחמיר לעצמו אבל אם אינו משגיח בכל זה אין כח ביד ב"ד להוציא ממנו כיון דהוי ספיקא דדינא ולכאורה נ"ל ראה ממאי דאמרינן בש"ס גבי מחנות כהונה ונבאר לעיל סי' ק"א סעיף כ"ג וכן לקמן גבי בכור סי' ש"ה סי"ג וכן בכמה דוכמי דפטור משום דבחנות מחויב לישב שם כל היום :

ביאור הג"א
 מ [עא] בפעוט פסולו . דוקא מהא דרב ברפיג רדקשוין רובא לעצמו וכמ"ס בח"מ ר"ס קפ"ג : [עב] ואם בו . ע"ש ולעיל ס"ה בהגיה ש"ס :

באר היטב
 כמ"ס נה"מ סימן של"ג : **לו** (מ) בשליו . כלומר בחלק מן המכר של חבירו היינו חלק פקדון של חבירו והיה כל שאר שני מינים אסור אלא יהא הכל שזה : **לח** (מ) לא כמות בו . דכל מילי בכלל פירות חוץ ממכוסת וכלים הרגלים : **לס** (מ) רשאי לקנות גם דעצמו . לא דמי לסעיף כ"ט דסמ מוסיפו בחנות שכל עסקיו יהיו בחנות : (מ) ובלבד שלא בו . דשמא של עצמו אינו משונה כמו של שותפו :

פתי תשובה
 (ח) בפני עצמן . פה"ט מ"ש והיא דליכא ספיקא דדינא סי' נ"ו נה"מ נה"מ ספ"ר סי' נ"א מ"ש בזה ועי' בחשבות נה"מ אברהם ח"ד סי' מ"ט אות א' בהגיה שהכריע דהו"ה ספק אם הוי ר"ק או א"ר רבית הוי ספק איסור לחומרא ונרין להחמיר סיון דש"ל דין כל ליהו אלא נפקא אי הוי ר"ק או ע"י גמרי יטל לומר ק"ס לי ע"ש מתנא בעמלא וק"ס דכלכל דברי התקנה :

לס (מ) בפני עצמן . פה"ט מ"ש והיא דליכא ספיקא דדינא סי' נ"ו נה"מ נה"מ ספ"ר סי' נ"א מ"ש בזה ועי' בחשבות נה"מ אברהם ח"ד סי' מ"ט אות א' בהגיה שהכריע דהו"ה ספק אם הוי ר"ק או א"ר רבית הוי ספק איסור לחומרא ונרין להחמיר סיון דש"ל דין כל ליהו אלא נפקא אי הוי ר"ק או ע"י גמרי יטל לומר ק"ס לי ע"ש מתנא בעמלא וק"ס דכלכל דברי התקנה :

סי' מ"ש אלא יהא הכל שזה ור"ל דלא קנה בחלק מלה מעט ויש יומר נרין ליתן גם להטות חלק ריוח מה דאי לחלק לעצמו ואפי' ביד ופילו אומר לעצמו קפיה לא מהני כלל שיש כלל אלא אמרינן דהכל שזה ויש מה גם חלק פקדון של חבירו היינו חלק פקדון של חבירו והיה כל שאר שני מינים אסור אלא יהא הכל שזה : **לח** (מ) לא כמות בו . דכל מילי בכלל פירות חוץ ממכוסת וכלים הרגלים : **לס** (מ) רשאי לקנות גם דעצמו . לא דמי לסעיף כ"ט דסמ מוסיפו בחנות שכל עסקיו יהיו בחנות : (מ) ובלבד שלא בו . דשמא של עצמו אינו משונה כמו של שותפו :

